

Administrationen at høde paa den Mangel, som her er tilstede. Bestemmelsen lyder saaledes: „Dog skulde ogsaa Skibscheferne paa et Orlogstogt indenfor de Grændser, som bestemmes af Ministeren, kunne udnævne Menige til Underofficerer af 2den Klasse. Naar de saa se paa dette og paa, hvad jeg alt tidligere har sagt, er der efter min og Mindretallets Mening ingen større Ulempe tilstede, end at den vil kunne afhjælpes, og som Følge deraf er det, at Mindretallet har ment, at vi en Gang maa komme til at sige Stop lige overfor disse stykkevisse Reformere. — Jeg skal endnu nævne et Exempel. Vi have hørt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), at der var en stor Trængsel til at faae Aldersgrændsen for Landhærens Bedkommende ophævet; jeg skal ikke forundre mig over, om den ærede Minister, naar han ser, at det er lykkes her at faae en stykkevis Revision gennemført paa dette Omraade, da snart efter kommer og gjør Forsøg paa det næste, og saa er det, jeg siger: har man tidligere vist Imødekommen, — og det kan den ærede Ordfører jo ikke bebreide os —, saa maa det komme til en Gang, at man siger „Stop“. — Jeg skal da tillade mig at fraraade det ærede Thing at følge Flertallets Indstillinger, baade hvad angaar Vædringsforlaget og selve Lovforlaget, idet jeg skal henholde mig til, hvad jeg har tilladt mig at bemærke som Grund herfor.

Jagd: Jeg skal kun tillade mig en ganske kort Bemærkning imod en Sætning, som blev fremført af den sidste ærede Taler, og som vi oftere have hørt i denne Sal, naar Regjeringen forlangte Noget, der ikke i og for sig laa i dens personlige Interesse, men Noget, som vi selv erkjendte for at være fornødt og rigtig til: det Stores og Heles Vel. Man kalder det en Indrømmelse mod Regjeringen, naar man gaar ind paa Noget, som vi selv burde fordrø, hvis Regjeringen ikke fordrøede det, Noget, man ikke kan gjøre Indvendinger imod i og for sig, men som man kun kan gjøre den Indvending imod, at Regjeringen har foreslaaet det som Noget, der var hensigtsmæssigt og rigtig. Men naar vi ikke kunne have nogen virkelig gyldig Grund imod Regjeringens Forslag, men i sin store Almindelighed maa erkjende dem for hensigtsmæssige og rigtige, er det mig ubegribeligt, at man kan kalde det en Indrømmelse mod Regjeringen, at man gjør noget Fornødt. Er Regjeringen da kun Representant for det Fornødt, og vi for alle Galskaberne? Det skulde man tro, naar det kaldes en Indrømmelse mod Regjeringen at give det, som man erkjender for at være fornødt og rigtig. Det er altsaa en Sætning, som jeg vil neblægge Indsigelse imod, at det skulde være en Indrømmelse at gaa ind paa en Ting, som vi erkjende for rigtig og fornødt. Det er det ikke,

det er vor Pligt, og jeg kunde gjerne bruge et stærkere Udtryk, vor Styblighed; det er ikke Noget, som skyldes Tak, end sige Noget, der, som den ærede sidste Taler udtrykte sig, skal betales med Noget for Noget. Skulde man for at gaa ind paa noget Fornødt, maaste have Regjeringens Samtykke til at gaa ind paa noget Ufornødt som Betaling for det?

Bajer: Jeg har netop idag gennemløst de Forhandlinger, der foregik ifjor her i Thinget over et aldeles lignende Lovforslag, og jeg forundrer mig over, at en Sag, som ifjor gik saa overordentlig let, ja næsten lydløst gennem Thinget, iaar synes at skulle anses for et stort Spørgsmaal. Da jeg ifjor havde den Ære at være Medlem af det Udvalg, der havde det selvsamme eller et aldeles lignende Lovforslag at behandle, vilde jeg gjerne udtale mig ganske kort om min egen Stilling til dette Spørgsmaal.

Naar man ser paa Vædringsforslagene, ser man, at Udvalget har været delt paa lignende Maade som ifjor paa en enkelt Undtagelse nær, og at det er de samme Medlemmer, der staa paa de forskellige Sider. Jeg bebrejder ikke, at et enkelt Medlem iaar er gaaet over til en anden Side. Derfor kan han have sin meget gode Grund. Jeg har taget under Overveielse for mit personlige Bedkommende, om jeg kunde gjøre det samme, og jeg er kommen til det Resultat, at jeg ingen Grund ser til at forandre min Stilling fra ifjor. Det, der skulde bevæge mig hertil, skulde snarest være Spørgsmaalet, om man herved foregriber Gjennemsnit af Sværnsloven; men det maa jeg sige, at det kan jeg ikke indse. Det forekommer mig tværtimod, at, hvis man ikke vedtager det her foreliggende, reviderer man snarere Sværnsloven, i ethvert Tilfælde indirekte, thi derved bliver Underofficerernes Antal forandret i meget høi Grad. Jeg betragter Særns og Sværnets Undervisningsanstalter og Skoler som Hør, hvorigjennem Kammerne holdes fyldte, og det, som er det Vigtigste og Væsentligste, er, at Kammerne nogenlunde beholde den samme Størrelse. Men, naar nu Hørene ere blevne for snævre, saa forekommer det mig, at man netop vedligeholder Løven i den Stand, hvori den tidligere er vedtaget af Rigsdagen ved at udvide Hørene efter Behov. Det er den ene Grund. Det Andet, der skulde bevæge mig til at forandre min Stilling fra ifjor, er det politiske Hensyn; men jeg kan ikke se, at der er nogen Forskjel paa dette iaar og ifjor. Jeg vil tillige advare imod, at man, hvis det er Meningen, tager politiske Hensyn i saadanne efter min Mening meget smaa og forholdsvis ubetydelige Spørgsmaal. Derved forvirrer man netop let Begreberne i den store Befolkning, saaledes at man blander det Smaa og det Store sammen. Man har en Talemaade, som siger: At skyde Graaspurve med